

# Cestovatelská příloha Dlaždiče aneb jak jsme se měli na Cestě kolem světa



## Zpráva pro Královskou společnost o podivuhodné cestě pana Willyho Foga

Velevážené dámy, vážení pánové,

rád bych vám v této krátké zprávě vylíčil svou podivuhodnou cestu kolem světa. Jak již jistě víte, cílem bylo objet svět za 80 dní, což se nakonec také podařilo. Vše začalo novinovým článkem v *The Daily Paragraph*, ve kterém se zmiňovala nově otevřená železniční trasa v Indii. Právě díky této železnici, tvrdil autor článku, mělo být možné uskutečnit objetí svět za pouhých 80 dní. Členové Reformního klubu, jenž pravidelně navštěvují, do jednoho vyjádřili své pochyby o možnosti onu cestu uskutečnit. A právě jejich pochyby vedly k mému rozhodnutí vydat se na dobrodružství a také k malé sázce o 20 000 liber. Plán cesty je uveden v následující tabulce, nutno ale podotknout, že se během cesty párkrát lehce pozměnil. Ať již vůlí osudu nebo naší zvědavostí.

Vzhledem k nedostatku času nebylo možné se již více zdržovat. Na cestu jsme spolu s mým věrným sluhou Barnabášem vyrazili následující ráno po uzavření sázky. Tuto etapu již ale uvedu v samostatné kapitole.

### Tabulka 1 Prvotní plán cesty kolem světa

Odkud / kam	Dopravní prostředek	Počet dnů
Londýn / Suez	vlak a loď	7
Suez / Bombaj	loď	13
Bombaj / Kalkata	vlak	3
Kalkata / Hongkong	loď	13
Hongkong / Jokohama	loď	6
Jokohama / San Francisco	loď	22
San Francisco / New York	vlak	7
New York / Londýn	loď a vlak	9
<b>Celkem</b>		<b>80</b>

## Kapitola první: Anglie

První část naší cesty se nesla ve znamení balení nejn nutnějších věcí a následného vyřizování cestovního pasu. Pokud by se moc našeho impéria měla odvozovat od stavu jeho byrokracie, pak musí být opravdu mocné. Čím více jsem se blížil k samotné budově, ve které jsem měl pas získat, potkával jsem více a více lidí se zoufale prázdným výrazem v očích a spoustou barevných formulářů v rukou. Fronta na úřadě se táhla až ven před hlavní dveře a uvnitř se téměř nedalo dýchat, jak málo tam bylo prostoru. U první přepážky seděla velmi nepříjemná slečna, na které bylo vidět, jak moc ji její současná práce obtěžuje. Od ní jsem obdržel hromádku formulářů, se kterou bylo potřeba obejít lékaře, psychologa, fotografa, policistu a ministerstvo zahraničí. Všechna setkání byla nicméně velmi zajímavá a poučná. Zajímavá například v tom, že jsem zjistil, jak moc pokročila naše medicína. Lékař, jenž mě měl vyšetřit se na mě ani nepodíval a rovnou věděl, že jsem zcela zdravý. Další zajímavost, kterou bych zde rád poznamenal, je to, že úředníka dnes může dělat i člověk, jenž evidentně není schopen napočítat ani od pěti. Nenarážím tím na slečnu na hlavní přepážce, ta to naopak uměla naprosto dokonale, alespoň co se jejich přestávek týče, mám na mysli asistenta ministra zahraničí. Pán nebyl sto ani poznat číslo 38, které si zaměnil na 39. Jako poslední zajímavost bych rád upozornil na důstojníka naší policie, který svou práci bral tak vážně, že napomínal lidi dokonce za příliš rychlou chůzi. Ze své návštěvy na úřadech jsem si odnesl jedno velmi velké poučení, a to, že si s sebou mám na příště vzít dostatečné množství knih a zarezervovat si případně pokoj v nejbližším hotelu pro všechny případy. Po velmi náročném odpoledni se ale nakonec podařilo získat požadovaný pas a po návratu domů jsme spolu s Barnabášem mávli na nejbližší drožku a spěšně se odebrali do přístavu, kde se již naše loď chystala k vyplutí.



## Kapitola Druhá: Francie

Za druhou důležitou kapitolu našeho putování považuji Francii. Ať se již o této zemi v našich krajích říká kdovíco, rozhodně stojí za to ji navštívit. Je to země zasvěcená dobrému jídlu a vínu. Zdejší lidé jsou milí a vstřícní, tedy aspoň do té doby, než se dozví, že jste Angličan. Naštěstí můj drahý přítel a sluha Barnabáš pochází právě z této země, takže jsem zde měl toho nejlepšího průvodce. I tak se nám zde přihodila jistá nemilá záležitost. Při cestě na celní správu, kde jsem měl v úmyslu si nechat potvrdit pas, jsme byli přepadeni. Lupiči nás lehce převyšovali svým počtem, a tak to z počátku nebylo úplně podle pravidel fair play. Na pomoc nám ale přispěchal Barnabášův dlouholetý přítel jménem Čiko. S jeho pomocí se nám již lupiče pomohlo přemocet a následně jsme s pobavením sledovali, jak místní slečna, pravděpodobně uklízečka, křísí jednoho z lupičů pomocí vědra vody. Velice zábavný to pohled. Méně zábavné mi přišlo zjištění, že jsem během souboje přišel o peněženku s úsporami na cestu Francií. Neváhali jsme dlouho a vydali se po stopách těch padouchů, kteří utekli. Dopadnout se nám je bohužel nepodařilo. Měli jsme však štěstí v neštěstí. Do cesty se nám připlétl jakýsi zdejší stavitel, který nám poskytl nabídku vydělat si potřebné peníze tak, že mu pomůžeme sestavit plán Eiffelovy věže a následně podle plánu vybudovat její maketu. Nabídku jsme přijali, čímž jsme spojili užitečné s příjemným. Vždy jsem si přál onu věž vidět no a teď se mi dokonce naskytla příležitost, prohlédnout si její plány. Inu zřejmě opravdu platí to, že všechno zlé je k něčemu dobré. Po úspěšném dostavění věže jsme se ještě zapojili do příprav oslav místního národního svátku. Pomohli jsme zdejším lidem vyzdobit ulice

jejich slavnou trikolórou. No a pak již nastal čas na další cestu, tentokrát nás čekala Itálie. Náš původní plán, totiž proplout Suezem, se kvůli nepříznivému počasí lehce pozměnil, ale nemělo to představovat žádný problém. Díky příznivé meteorologické situaci při cestě do Francie se nám podařilo totiž získat nějaký čas navíc.

## Kapitola třetí: Itálie

Třetí podstatnější zastávkou na naší cestě byla Itálie. První překážkou na cestě do tohoto kraje se nám staly Alpy. Překročení tohoto monumentálního pohoří nám velmi ztěžovalo zdejší proměnlivé počasí. Chvilí bylo krásně slunečno a z toho najednou přišla strašlivá bouře, která nás donutila se vrátit nebo alespoň vyhledat úkryt. Za zmínku stojí naše setkání s jistou dámou, která o sobě tvrdila, že je vědma. Potkali jsme ji na jednom z vrcholů, přes který jsme se museli dostat. Tato slečna či paní (na rodinnou situaci jsme se jí zapomněli otázat),

byla schopna s pomocí dvou hracích kostek naprosto přesně předpovědět počasí na nejbližších pár minut. Opravdu pozoruhodný talent. No každopádně Alpy se nám podařilo překonat. Je pravda, že skoro na jejich konci se nám bohužel zřítilo naše příruční zavazadlo se zásobami jídla. Doufám jen, že tam, kam náš kufr dopadl, nikdo v daný okamžik nestál. Má čajová konvice po babičce byla z kvalitní litiny, což by ovšem ten, komu by spadla na hlavu, asi příliš neoceníl. Hlad, který vlivem ztráty potravin neustále narůstal, jsme nakonec zahnali tradičním italským jídlem, pizzou. Při přípravě tohoto pokrmu jsme zaznamenali jistý, ne právě malý problém. Veškeré recepty, které jsme zde sehnali, byly pochopitelně v italštině. Pomoci se nám dostalo od pár zdejších kuchařů, kteří rozuměli alespoň částečně naší řeči. Poučení z jazykového nezdaru jsme zapředli s Barnabášem hovor na téma vzdělání. Zjistil jsem, že ten ubohý člověk má akorát to nejnižší vzdělání, a tak mu spousta zajímavostí, jež jsme na naší cestě doposud potkali, nic neříkala. Před dalším pokračováním jsme tedy obětovali trochu času a pokusili se do něj nalít nějaké ty vědomosti. Obávám se, že jsme to trochu přehnali. Když jsme se měli nalodit na loď do Egypta, měl ve tváři tak prázdný výraz, obdobně jako ti nebožáci na úřadě ještě v domovské Anglii, že jsem se raději domluvil s kapitánem lodi na tom, že o trochu odložíme náš odjezd a raději jsme vyrazili na karneval, který se zde toho večera odehrával.



## Kapitola čtvrtá: Egypt

Naše další kroky na cestě kolem světa vedly do pradávnej země boha slunce Rea. Hned po našem příjezdu nás v dále zaujaly siluety pyramid. Barnabáš jimi byl tak moc zaujatý, že si ani nevšiml, když jsem odcházel nalézt zdejší celnici kvůli potvrzení do pasu. Vlastně v danou chvíli si ani jeden z nás nevšiml, že jsme se rozdělili, toto nepříjemné zjištění přišlo až po hodné chvíli a nezbývalo nic jiného než se jej vydat hledat. Své pátrání jsem započal v přístavu, kde jsem jej viděl naposledy. Nebylo jednoduché ze zdejších lidí vytáhnout nějakou kloudnou informaci, neustále se vám totiž snaží prodat rybu, košík nebo cokoli jiného, co mají zrovna po ruce. Po rozluštění jednoho osmisměrného egyptského vzkazu se podařilo zjistit, že se zřejmě vydal směrem k pyramidám. Pravděpodobně chtěl využít jejich výšky a pokusit se mě zahlédnout z vrcholu jedné z nich. Nevím, co se mu ovšem honilo hlavou, když se na vrchol pokusil dostat vnitřkem pyramidy. Jak jistě, velectěná společnosti, víte, chodby uvnitř pyramid málokdy vedou nahoru, spíše právě naopak vedou dolů pod pyramidu. Když už jsem se chystal vyrazit dovnitř za

ním s tím, že ho najdu na vlastní pěst, zastavila mě slečna provádějící archeologický výzkum právě na této pyramidě. S její pomocí a s mapou, kterou vlastnila, se nám podařilo vyhnout se všem pastem (valícím se balvanům, zapadajícím dveřím atd.) a projít celou pyramidou až úplně dolů do pohřební komory, kde jsme konečně objevili Barnabáše. Našemu setkání se bohužel nedostalo přílišné popularity, obyvatelům hrobky se zřejmě moc nelíbilo a tuto skutečnost se nám rozhodli dát najevo po svém. Postupně se začala odsouvat víka sarkofágů. Ven z nich se začali potácet jejich majitelé a my takřkajíc vzali nohy na ramena. Nikdy bych neřekl, jak rychlý takový starý vysušený a v obvazech zamotaný Egyptan dokáže být. Měli jsme co dělat, abychom jim utekli. Nakonec se nám to sice podařilo, ale úprk to byl zběsilý a my byli moc rádi, když naše loď konečně odrazila od břehů a vyplula směrem Indie.

## Kapitola pátá: Indie

Po sluncem naplněném Egyptě nás čekala majestátní indická džungle, místo plné krav, slonů a tygrů. Již od počátku naší pouti touto zemí jsme mohli tušit, že nás



zde čekají potíže. Hned na začátku si přímo doprostřed naší cesty lehla kráva. Kráva je zde brána za posvátné zvíře, které nesmí být nijak rušeno a už vůbec ne vyháněno. Museli jsme tedy pár hodin počkat, až se sama rozhodne zvednout a odejít pryč. Když se nám pak konečně podařilo dohnat nastřádané zpoždění, čekalo nás další nemilé překvapení. Železniční trať, která měla být podle deníku *The Daily Paragraph* již dostavěna, dostavěna nebyla. Naštěstí nechyběl zas až tak dlouhý úsek cesty a po tom, co jsme se zapojili do práce, se jej povedlo vcelku rychle dokončit. Horší to bylo s mostem, který na trase také chyběl. Samozřejmě jsme se též zapojili do jeho stavby a již vše vypadalo velmi nadějně, když ale došlo k zátěžové zkoušce, most to nezvládl a poroučel se do hlubin řeky, přes kterou vedl. Další zdržení jsme si nemohli dovolit, a proto jsme se rozhodli projít džunglí na vlastní pěst. Určili jsme si směr, pro jistotu se navzájem přivázali na jedno dlouhé lano a vyrazili na cestu. Okolní prales byl plný zajímavých tvorů, narazili jsme například na velikou krajtů, cosi, co se podobalo mýtickým drakům a pak také na nádhernou, byť velmi nebezpečnou, masožravou rostlinu. Sám vlastně nevím, jak mě to napadlo, ale pro sebe jsem si ji pojmenoval Adéla. Zajímalo by mě, co asi večeřela.... Nebo koho.... No nemusíme znát odpověď na vše, pojďme zpět k našemu příběhu. Jak jsem již psal výše, prodírali jsme se džunglí. Den už se pomalu chýlil ke konci, když jsme narazili na velice zvláštní a smutný průvod. Po cestě před námi procházelo procesí Indů, ti na svých ramenou nesli jakýsi předmět zakrytý plachtou. Co se pod plachtou nachází, jsme zjistili záhy, když náklad jednomu z nosičů mírně poklesl a z pod plachty se zhoupla mrtvolně bledá ruka. V ten okamžik nám došlo, co je ono procesí zač. Pohřební průvod. Vpředu šel kněz, za ním nosiči s tělem a za nimi pak plačící ženy spolu s krásnou mladou dívkou. Ta se však pohybovala jakoby v mrákotách, navíc byla spoutána provazy. Na stavbě železnice jsem se od místních domorodců dozvěděl, že se zde v Indii dosud vyskytují sekty, které věří v to, že manželka musí svého mrtvého manžela následovat na onen svět, a proto bývá upálena spolu s tělem zesnulého. Nedovedli jsme si představit, že bychom onu nebohou slečnu mohli ponechat jejímu osudu, a proto jsme se jim vydali v patách s tím, že obřad nějak překážíme. Indů však bylo mnoho a my byli pouze dva. Proto jsme se s Barnabášem uchýlili k ne příliš čestnému jednání a pokusili se jim ukrást zásoby posvátného oleje. Tento náš počín se nám bohužel nezdařil a slečně stále hrozila strašlivá smrt. Protože nám již nezbývala jiná možnost, tak ve chvíli, kdy byla večer zapálena pohřební hranice, jsme vzali obřad ztečí.

Barnabáš pomocí trochu třaskaviny, co jsme dostali na stavbě proti tygrům, hrdinně odlákal pozornost sektářů a já se zatím za jejich zády propířil až k hranici, kde jsem odvázal spoutanou dívku a rychle ji odvedl do džungle. Barnabáš se k nám pak rychle přidal a společně jsme všichni utíkali, co nám síly stačily. Útěk nočním pralesem není nic příjemného, to vám teda povím. Za běhu jsme se museli vyhýbali hadím hnízdům a při krátkých chvílích odpočinku se neustále ohlíželi zpět, kde jsme v dáli slyšeli řev nespokojených sektářů a kde jsme taky viděli hořící pochodně, které se k nám pomalu přibližovaly. Během našeho útěku jsme je zkoušeli nepřátele zastrašit tím, že jsme napodobovali řev divokých šelem.... Zmást tím, že jsme nechávali falešné stopy a celkově je nějakým způsobem setřást. To se nám nakonec podařilo až hodně pozdě v noci, kdy jsme se skryli na nejtemnějším místě, které bylo k nalezení. Těsně u země pod obřími listy jedné ze zdejších rostlin. Pronásledovatelé prošli kolem nás a zmizeli v dáli. My jsme zde vytrvali až do ranního šera a pak vyrazili k nejbližšímu městu pod správou Britského Impéria. Odtud jsme se urychleně přesunuli do Kalkaty, kde jsme se nalodili na loď plující směrem do Hongkongu. Na palubě lodi ze zachráněné slečny spadl strach a chmury a konečně nám pověděla své jméno a kdo vlastně je. Jmenovala se Romy a byla indickou princeznou, kterou léta vzdělávali nejlepší angličtí učitelé, kteří se nacházeli v Indii. Když zemřeli její drazí rodiče, byla zbytkem rodiny násilím provdána za místního rádžu, který však záhy po jejich sňatku zemřel a ona pak podle zdejšího zvyku měla odejít spolu s ním. Dál její příběh již znáte. Jelikož jsme si netroufali nechat ji v Indii, a vůbec vlastně nikde v Asii, nabídli jsme jí, ať cestuje s námi. Princezna naši nabídku s radostí přijala a od té chvíle jsme již cestovali ve třech.



## Kapitola šestá: Čína

Po bleskovém útěku z Indie nás čekala největší země spadající pod správu našeho impéria, Čína. Neměli jsme se zde ohřát dlouho. Do Hongkongu jsme dorazili brzy zrána a časně večer jsme již byli očekáváni na palubě lodi, tentokrát směřující do Japonska. Vše vypadalo tak, že nás zde čeká poklidný den, a tak jsme se spolu s princeznou rozhodli věnovat ho odpočinku. Barnabáš vyrazil do města sehnat potřebné zásoby na další cestu a tady se vše zvrátilo. Od okamžiku, kdy vyrazil do města, jsme o něm neměli žádné zprávy. Dokonce nedorazil ani na plánovaný večerní odjezd. Ani jeden z nás nevěděl, co se s ním vlastně stalo, ale snažili jsme se věřit, že je v pořádku a jen se mu něco připlétlo do cesty. Protože jsme si nemohli dovolit dále čekat, tak jsem mu u správce přístavu zanechal nějaké finance pro případ, že dorazí a aby nás mohl bezpečně dohnat nebo aby se bezpečně dostal domů, a zatím jsme se sami ve dvou nalodili a vyrazili do Japonska.

## Kapitola sedmá: Japonsko

Do země vycházejícího slunce jsme dorazili příznačně za úsvitu. Bez Barnabáše byla naše cesta smutná a jaksí neuspokojivá. Sice jsme do Japonska dorazili včas, ale i tak jsme měli špatný pocit, podobný tomu, jako když se vám daří vše, co jste si



naplánovali, ale vy stejně víte, že jste na něco zapomenuli. Po našem vylovení nás ale čekalo překvapení. Na molu jsme narazili na dva Japonce handrkující se nad Barnabášovými zavazadly. Nebyli jsme schopni z nich vytáhnout nic pořádného. Nerozuměli totiž naší řeči a my zase té jejich, ale i tak nám svítila naděje. Říkali jsme si, že zde v Jokohamě se přece musí dát najít někdo, kdo rozumí anglicky. Pustli jsme se tedy do pátrání a pár lidí, co anglicky mluvilo alespoň lámově, se nám opravdu nalézt podařilo. Odmítali se však s námi nějak zvlášť bavit a tvrdili nám, že nám nic neřeknou, dokud se nenaučíme alespoň základy slušného chování. Toto mne jakožto anglického

gentlemana takřka urazilo, ale pak jsem si všiml, jak spolu jednájí Japonci. Každý se ke každému choval s velikou úctou a vždy ho zdravil jiným způsobem, podle toho, jaké povolání daný jedinec vykonával a taky podle jeho společenského postavení. Například pokud chtěl obchodník něco sdělit samurajovi, což je označení pro zdejší válečníky, poklekl před ním na zem a hluboce se mu



uklonil. Pokud chtěl samuraj něco povědět nějaké ženě, vždy jí napřed polichotil. Nebo to tak alespoň vypadalo. Když měl člověk oči otevřené, nebyl zas až takový problém se dozvědět to, co potřeboval vědět. Tak jsme se zjistili, že tu Barnabáš skutečně byl a že se momentálně nachází v jakémsi cirkuse. Naše pátrání tedy pokračovalo, bylo nutno zjistit, o jaký cirkus se jedná a co tam Barnabáš pohledává. Ještě než jsme měli šanci vůbec začít pátrat, nás zastavil jeden z místních lidí a předal nám papír se zašifrovanou zprávou. Pak velmi rychle zmizel v davu. Netušili jsme o co se jedná, ale podle toho, jakým stylem byla šifra napsána, jsme usoudili, že nám ji zanechal pohřešovaný Barnabáš. Bez váhání jsme se pustili do jejího luštění a záhy jsme se dozvěděli, že se Barnabáš musel ukrýt, protože ho někdo pronásledoval, a taky jsme se dozvěděli, kde hledat další zprávu. Postupně jsme postupovali po indiciích, až jsme dorazili k místu, kde se Barnabáš ukrýval. Opravdu se jednalo o cirkus a Barnabáš, kymácející se na vysokém laně s polovinou obličeje zmalovanou do zelena, zde byl skvěle ukryt. Po tom, co sestoupil dolů na zem, jsme absolvovali nepříliš příjemný rozhovor s principálem. Principál se jmenoval Pierre a byl původem Francouz. S Barnabášem, který si nebyl jistý, jestli nás ještě kdy uvidí, uzavřel smlouvu a nechtěl jej ani za nic propustit ze svých služeb. Ne dřív než za rok, a to nepřicházelo v úvahu. Jako hlavní trumf jsem použil to, že Barnabáš měl již jednu smlouvu uzavřenou, a to tu se mnou. Když se to principál dozvěděl, strašlivě se rozhněval, zrudl v obličeji a následně na nás poštvál celé osazenstvo cirkusu, které bylo zrovna přítomno na zkoušce. Byl to těžký boj, ale nakonec se nám přece jen podařilo probít se ven a Barnabáš tak byl volný a zase s námi. Pro případ, že by se nás principál pokusil ještě dohnat a pomstít se, jsme se spěšně přesunuli zpět do Jokohamského přístavu a začali zjišťovat, ze kterého mola a kdy nám měla odplout loď do San Franciska. Získat tuto informaci se ukázalo jako neřešitelný problém. Barnabáš sice už z japonštiny ledacos pochytil, ale pouze z té mluvené. Museli jsme nějakým způsobem pochopit japonské písmo. Po rychlém průzkumu jsme zjistili, že Japonci nemají jen jedno písmo. Mají jich více a běžně je kombinují. První potřebné písmo se nám podařilo získat ve zdejší knihovně, odkud nás však její správce neustále vyháněl a tvářil se na nás velice nepříjemně, když jsme se tam pokoušeli dostat zpět. Druhé písmo jsme pak získali v zenovém chrámu, který se

nacházel nad městem v horách. Ani tady to ale nebylo zadarmo. Nahoře jsme potkali tři mnichy, kteří nám postupně zadali tři úkoly. První po nás chtěl, abychom nahoru vynesli veliké poleno, které muselo vážit asi tolik co já a Barnabáš dohromady. Řekl nám k tomu, že to poleno představuje nový totem plný našich hříchů, které jsme na cestě napáchali. Druhý mnich nám pak poručil, abychom se onu polenu pořád poklonili a požádali jej o odpuštění. Třetí nám pak oznámil, že už onen totem nepotřebují a že nám naše hříchy budou odpouštěny, až jej vrátíme tam, kde jsme jej sebrali. Po tom, co jsme jej vrátili na původní místo ve městě, jsme se měli vrátit nahoru do chrámu pro potřebný svitek s písmem. Po získání obou potřebných svitků jsme se pustili do překládání nápisů na jednotlivých molech. Stále to nebyl žádný med, ale přece jen se nám nakonec podařilo najít správné molo a správnou loď, a tak jsme mohli pokračovat v naší cestě kolem světa.

### **Poznámka:**

Na toto místo si dovoluji vložit Barnabášem vyložený popis toho, co se mu vlastně v přihodilo od chvíle, kdy se



nám ztratil v Číně, až do chvíle, kdy jsme se s ním opět setkali v Japonsku. Tento dodatek sem vkládám přesně tak, jak jsem ho od Barnabáše obdržel:

„Byl jsem ve službách mého milého pána, Willyho Foga, již nějaký ten pátek a nemohl jsem si to vynachválit. Ten den jsme dorazili do Číny, země, jež jsem chtěl dlouhý čas navštívit. Fog mě požádal, abych koupil pár potřebných věcí ve městě, což se mi náramně hodilo, abych nasál ten místní vzduch jiné kultury. Svět je ale, jak se říká, až příliš malý. Netrvalo totiž dlouho, než jsem potkal svého známého pana Fixe. Bylo to až k neuvěření, že jsme se sešli. Hned jsme tedy zamířili k nejbližší hospodě, abychom se společně napili a dali kus řeči. Už přesně nevím, o čem jsme se bavili, ale jedno mi bylo jedno. Když ukázal na jednu slečnu u pultu a já se otočil, určitě mi hodil něco do pití. Po tom drinku se mi totiž udělalo tak zle a ospale, že by to žádný obyčejný alkohol nezpůsobil. Nejspíš jsem úplně vytuhl. Vzpomínám si jen na jeden střípek vzpomínek, kdy se mi skupinka Číňanů snažila dát něco napít. Nejspíš pěkně silný lomcovák, bohužel však nebyl dostatečně silný, takže jsem opět usnul. Probralo mě až takové zvláštní houpání. S přivřenýma očima jsem vypadal skoro jako místní domorodec. Podíval jsem se okolo, co se děje. Jeden urostlý Číňan mě vezl v rikše do nedalekého špitálu. Když si všiml, že jsem se konečně probral, začal se mě vyptávat, kdo jsem a jestli mám někoho, ke komu by mě kdyžtak zavezl. Ještě malátný jsem se podíval na své hodinky a ve zděšení jsem nemohl uvěřit svým očím. Rychle jsem vzkázal svému řidiči, ať jede přímo směr přístav. Mohl jsem jen doufat, že na mě můj pán počkal, ale podle hodinek by to bylo až příliš velké zdržení. Neměl jsem tedy jinou možnost než se nalodit na nejrychlejší loď do Japonska. Rikša se v té rychlosti neustále drkotala, ale to nebyl ten důvod, proč jsem se ještě třepal i na nábřeží. Poprosil jsem místní obyvatele, jestli nemají něco teplého na zabalení, a jako Eskymák, kterého honí lední medvěd, jsem utíkal ke své lodi. Na palubě jsem si mohl aspoň na chvíli oddechnout. Z dálky jsem se rozloučil se svým novým známým z rikši a mohl se natáhnout do houpací sítě spolu s ostatními námořníky. Nadcházející ráno druhého dne jsme dorazili do Nipponu. Vzpomínal jsem si, že Willy Fog měl dorazit někdy kolem dopoledne, takže bylo velmi možné, že jsem do Japonska dorazil ještě před ním. Pro jistotu jsem mu nechal napsal zprávu u jednoho Japonce, tak jsem doufal, že to pochopí. Nemohl jsem se však zastavovat a opět jsem vyrazil na cestu. Pomalu mi jen docházeli peníze. Všiml jsem si ale, že principál místního cirkusu zrovna sháněl drobnou pomoc. Naštěstí s panem Fogem jsem měl pravdu, že přijel do Japonska až po mně, takže nejspíš obdržel moji zprávu a po prvním vystoupení jsem se s ním opět shledal. Měl jsem skoro slzy v očích. Jen to netrvalo moc dlouho.

S principálem jsem totiž podepsal smlouvu, která byla na celý jeden rok. Pro naši výpravu to však nebyl problém, brzy mě můj pán získal zpátky a mohli jsme opět vyrazit na naši cestu.“

## Kapitola osmá: Havaj

Během naší plavby do San Franciska jsme byli nuceni udělat si kvůli doplnění zásob krátkou zastávku na souostroví Havaj. Na Havaj jsme připluli časně z rána a díky tomu jsme měli celý den na jeho prozkoumání. Tyto ostrovy jsou velice malebné a rozhodně váženým pánům z Královské společnosti doporučuji jejich navštívení. Zdejší domorodci jsou velmi přátelští a společenštlí. Co zde dále stojí za zmínku, je zajímavá fauna a flora. Na co je však třeba dát si zde pozor, jsou žraloci. Náš pohyb mezi jednotlivými ostrovy byl díky nim značně komplikovaný. Pár z nich se nám dokonce pokusilo prokousat do našeho člunu. Dovezl bych vám ukázat okousané pádlo, ale žádné bohužel nezbylo. Dalším nešvarem tohoto ráje je vcelku nepředvídatelné počasí. Prakticky ihned po našem příjezdu jsme byli svědky lokálního hurikánu, který poničil obydlí zdejšího druhu papoušků. Páni environmentalisté nám snad prominou, nebohých tvorů nám totiž bylo velice líto, a tak jsme jim pomohli vybudovat nová hnízda. Znaveni touto nečekanou činností jsme se posilili



místní znamenitou kávou. Pěstují ji zde na vulkanické půdě, které je více než dostatek. No a celý den jsme zde pak zakončili u velikého ohně. Podle toho, co jsme vyrozuměli od místních domorodců, to měl být posvátný oheň na uctění zdejšího boha ohně, jenž dlí v jedné z místních sopek. Mezi místními se traduje, že

pokud se tento rituální oheň každý nezapálí rok ve stejnou dobu, Sopečný bůh by se mohl velice rozzuřit a smést zdejší ostrovy z povrchu zemského lávou a žhavým kamením.

## Kapitola devátá: Amerika 1/2

První část této zprávy týkající se Ameriky bude krátká. Po našem připlutí do San Franciska jsme si neprodleně opatřili jízdenky a nastoupili do vlaku směr New York. Cesta byla poklidná a jediná věc, která zde stojí za zmínku byla drobná zastávka, kdy vlak musel doplnit vodu a uhlí pro další cestu. Nucené přestávky jsme využili k prohlídce místního jeskynního systému, který byl dlouhý asi 375 metrů. Místní průvodce nám tvrdil, že zde snad svého času bylo indiánské pohřebiště, ale já se přikláním k teorii, že si tuto informaci vymyslel kvůli nalákání turistů. Cestou zpět na železnici jsme se ještě zastavili u nejhlubší světové propasti s celkovou hloubkou minimálně 473,5 metrů. Píši minimálně, neboť se ještě nikomu nepodařilo dosáhnout úplného dna. Pak jsme se již vrátili k naší železniční soupravě a vypravili se dál směr New York a dál směr Anglie.

## Kapitola desátá: Amerika 2/2

Naše cesta napříč kontinentem proběhla velice poklidně. Po cestě jsme si spolu s Barnabášem měli při další zastávce možnost vyzkoušet rýžování zlata ve zdejší zlatonosné řece. Barnabáš měl v této zajímavé činnosti větší štěstí než já, ale oba jsme si stejně domů odvezli jistý malý lesklý suvenýr. Samotnou cestu vlakem jsme si zkracovali detailní prohlídkou velice specifického obrazu. Na této malbě, které byl věnován celý jeden vagon vlakové soupravy, bylo zobrazeno vše, co nějakým způsobem souvisí s Amerikou a co je podle všech náznaků všemi Američany vysoce ceněno. Vyobrazena zde byla například Socha Svobody, americká vlajka či pověstný americký orl. Musím uznat, že po tom, co získali svobodu a oddělili se od nás, se z Američanů stal vskutku velmi hrdý národ. Naše cesta skončila na hlavním New Yorkském nádraží. Loď nám odplouvala až následující den ráno, a tak jsme využili zbývajících času k návštěvě světové kulturní události, a to



předávání Oskarů. Tématem letošní události byla paradoxně „Cesta kolem světa“ a jednotlivá představení byla moc povedená. Osobně bych Oskara udělil každému, ale bohužel to nešlo, vyhrát mohl pouze někdo. Po příjemně prožitém večeru jsme se s princeznou a Barnabášem dopravili do hotelu, kde jsme až příliš poklidně strávili noc...

## Kapitola jedenáctá: Moře

Vážení přátelé, řeknu vám, že za celou dobu, co jsme byli na cestě, jsem nebyl tak v depresi, jako když jsme se ráno probudili a zjistili jsme, že slunce je již vysoko na obloze a naše jediná loď zpět do Anglie již dávno opustila přístav.

S temnou předtuchou v srdcích jsme se dopravili do přístavu, kde se potvrdily naše nejhorší obavy. Loď již vyplula a další měla vyplouvat až za týden, což bylo zpoždění, které jsme si rozhodně nemohli dovolit. V hodině naší největší nouze se naštěstí objevil člověk, který se představil jako kapitán jakési kocábky, kotvící ve zdejší přístavu. Slíbil nám, že pokud mu pomůžeme opravit jeho loď, vezme nás rovnou do Anglie.

Popravdě jsme již neměli co ztratit, a tak jsme souhlasili. Byť byla jeho loď ve strašlivém stavu, podařilo se nám ji opravit a vydat se na další cestu celkem rychle. Na moři jsme byli už odpoledne toho dne. Díky skvělému



hydrodynamickému tvaru lodi jsme letěli směrem Anglie rychle jako střela, a pokud bychom nebyli svědky pirátského přepadení, pravděpodobně bychom i stihli předběhnout naši původní loď. Tak nehorázný čin, jakým pirátství je, jsme nemohli jen tak přehlédnout a vrhli jsme se do litého boje s cílem pomstít potopenou loď a její posádku, u které jsme našli zakotvenou nepřátelskou pirátskou loď. Po přemožení pirátské posádky jsme pokračovali dál směrem domov. Během naší plavby jsme měli ještě jedno vyrušení, když bylo potřeba nachytat ryby do zásob. Po tom, co Barnabáš vyplul na širé moře ve člunu pouze s rybářským prutem, jsme byli svědky toho, jak se jeho loď zvedla na obrovské vlně nad úroveň naší lodě a následně po tom, co se vrátil na normální mořskou hladinu, jsme viděli, jak jej přeskočila jakási obrovská fialová příšera. Po tom, co zmizela zpět pod hladinou, jsme z paluby pozorovali scénu, jak další velká vlna k Barnabášově člunu přinesla člun jiný s jakousi osobou vyzbrojenou velikým oštěpem a s válečným malováním na tváři. Podle jeho následujícího vyprávění to byla lovkyně, která byla už dlouho dobu na stopě příšery, kterou jsme viděli prvně. Když jí pak vyděšený Barnabáš ukázal směr, kudy se příšera vydala, zdvořile poděkovala a za zuřivého pokřiku „FAJAAAAAAA!“ se její člun rozjel určeným směrem, který jí Barnabáš ukázal. Jaké zvláštní to věci je stále možné zahlédnout na tomto světě... Kam se na to hrabe Loch Ness... Poněkud otřesený Barnabáš se záhy vrátil zpátky na palubu i s bohatým úlovkem ryb a zbytek naší cesty do Anglie již proběhl poklidně a bez zbytečného zdržování. Do Liverpoolu jsme dopluli ve stejnou dobu jako původní loď, se kterou jsme měli plout. Do konce sázky nám zbývaly ještě asi dva celé dny a my si byli jisti, že vítězství máme v kapse. Naše víra však měla být ještě jednou ozkoušena. Ještě se nám v klidu podařilo dorazit vlakem zpět do Londýna, když vtom nás na nástupišti zastavil slušně gentleman, který se představil jakožto inspektor Fix ze Scotland Yardu a následně mne zatknul pro podezření z vyloupení Banky Anglie, která byla vykradena ten den, kdy jsme se vydali na naši cestu. Před nosem mi mával zatykačem a vyprávěl mi, že je nám v patách celou cestu kolem světa, akorát mu nikdy nestihl dorazit potřebný zatykač. Také se přiznal k tomu, že to právě on stál za Barnabášovým zmizením v Číně. Chtěl nás tím zdržet, než zatykač dorazí... Zatykač i inspektorův průkaz byl bohužel pravý, a tak nebylo na výběr a já následoval pána na nejbližší policejní stanici a zde do přichystané cely...

## Kapitola dvanáctá: Anglie

Nikdy jsem neměl valného mínění o anglických celách a pobyt v jedné z nich můj názor na ně také nikterak nevylepšil. Následující den tak začínal poněkud pochmurně. Neztrácel jsem ale naději, ještě stále mi zbýval nějaký čas a já věřil v to, že Romy s Barnabášem najdou způsob, jak prokázat, že jsem to nebyl já, kdo vykradl onu banku. Ostatně, proč bych to dělal? Jak postupně utíkal čas a slunce bylo výše a výše na obloze, začínal jsem ztrácet víru a čím dál častěji jsem pohlížel na hodiny. Moc času už nezbývalo. Na poslední chvíli se na mě přece jenom ale usmálo štěstí, a to v podobně mých věrných přátel, kteří inspektorovi předložili oficiální zprávu Scotland Yardu o tom, že pravý lupič byl již dopaden, a to pár dní po tom, co došlo k loupeži. Když jsem pak tu zprávu držel v ruce, přestal jsem Fixovi zazlívát, že si myslel, že jsem to provedl já sám. Ten lupič mi byl vsukutku podobný, ale i tak zde byly rozdíly. Po mém propuštění jsme měli tak akorát čas na to, abychom chytli nejbližší drožku a nechali se dovést až ke dveřím Reformního klubu. Bylo milé sledovat, kolik lidí se tu sešlo, aby nás přivítalo zpátky v Anglii. Dveřmi klubovny jsme prošli takřikajíc za pět dvanáct. Mí přátelé z klubu již nepočítali s tím, že to ještě stihnu, a už přemítali, co udělají s vyhranými penězi. Výraz na jejich tvářích, když jsme prošli dveřmi, byl nezapomenutelný. Zachovali se však jako praví gentlemani a jeden po druhém smekli své klobouky, přistoupili k naší skupině a potřásli nám rukama s tím, že jsme to dokázali... Objeli jsme svět za 80 dní.

S pozdravem Váš Willy Fog

## Kde jedna cesta končí, jiná začíná...

Tak a už je to zase za námi. Čtrnáct dní naplněných přáteli, hrami, sporty, létem, teplem, vodou, vůní lesa, praskotem ohně, hvězdnou oblohou a kdo ví, čím vším ještě. Všechno to uteklo jako voda. Když o tom tak přemýšlím, tak v tom musí být nějaké kouzlo. Jinak si nedovedu představit, jak jinak by se dalo nacpat 80 dnů do dvou týdnů, které navíc utečou tak, že máte pocit, že jste přijeli včera a zítra už odjíždíte... Po moři příčinných souvislostí se rozběhly vlnky paradoxu (Terry Pratchett – Barva Kouzel), což?



Užil jsem si to, lidi, fakt že jo a doufám, že jste si to užili stejně. Vlastně bych řekl, že cestu kolem světa ani není možné si neužít. Obzvláště pokud s vámi cestuje takový oddíl, jako cestoval se mnou. Oddíl, kde každý jeho jednotlivý člen... je prostě pumpa. A to nejen tak ledajaká pumpa, ale „Pumpa No. 1“. To se pak cestuje samo. Díky, děcka, byly jste super! A nezlobte se, že jsem vás tak zanedbával, štvete mě to víc jak vás, tím si můžete být jistí. No a samozřejmě díky, holky, byly jste super praktošky a jsem rád, že jsem se na vás mohl spolehnout, když to bylo potřeba. Doufám, že se všichni uvidíme co nejdříve a nejpozději na podzimní víkendovce. To samozřejmě platí nejen pro Pumpy, ale i pro ostatní z vás. Jestli jste si ještě nepodali přihlášku, tak hurá do toho.

V neposlední řadě nesmíme opomenout ani ty, kteří náš příběh pomáhali vytvořit. Všechny vedoucí a praktikanty a sportáka a kuchařky a zdravušky a taky na naši skvělou hlavní vedoucí. Díky vedoucím a praktikantům za jejich síly a nervy při přípravě a tvorbě programu, práci s oddíly a za vaši účast na scénkách, které letos měly nevídaný úspěch. Díky Tomovi, že zvládl vše, co

k práci sportáka patří, a k tomu se ještě navíc se zhostil role Barnabáše. Díky kuchařkám za všechna ta skvělá jídla a dobrou náladu. Díky zdravuškám za jejich obětavou péči o všechny bolístky. A díky, Peti, za nervy, co s námi občas musíš mít, a za to, že na sobě neseš to břímě hlavase. Nebýt vás všech, tak se ten tábor nikdy neuskutečnil, a i když nám občas někomu tekly nervy, tak to za to stálo. Pro mnohé z vás to byla první zkušenost s tím, jak to funguje na druhé straně barikády. Asi to bylo trochu jiné, než jste si představovali, ale s tím se nedá nic dělat. Není to vždy procházka růžovým sadem no... ale stejně to za to stojí. Tak snad jsme vás neodradili a myslím, že mohu s čistým srdcem napsat... vítejte do týmu ☺.

Mějte se, lidi, a pamatujte... mějte se na pozoru, neboť... „paci paci pacičky, jdou si pro vás pumpičky!“.

P.S. Jo a díky všem, co si půjčovali foťák a fotili. ☺

## Cesta kolem světa za 80 dní aneb 14 dní s tou nejlepší partou bláznů!

V kalendáři vidím datum 7. 7. 2019, to znamená jediné, je čas se vydat na Cestu kolem světa. Willy Fog se totiž vsadil se svými kolegy z Reformního klubu, že lze obeplout svět za 80 dní. Výhra je lákavá - 200 000 liber. Společně s ním se vydali na cestu i naši cestovatelé, rozdělení do těchto týmů: **KOLIBŘÍCI, MIMONI, RŮŽOVÍ PANTERÍ, HERBÁŘ I. GENERACE, WIM (Willyho inteligentní mazlíčci), ČERNÉ VDOVY, PUMPY A DRUŽSTVO K.....** Všechny naše oddíly pod vedením svých vedoucích a praktikantů mají stejný cíl, a to obeplout Zemi v co nejkratším čase, nejlépe za méně než 80 dnů.

Plán plavby je jasně dán:

ANGLIE→FRANCIE→ITÁLIE→EGYPT→INDIE→ČÍNA→JAPONSKO→HAWAI→USA →ANGLIE

Plán plavby jsme dodrželi, avšak nebylo to lehké, jelikož nás cestou některé situace zaskočily.

Například nedostavěná železnice skrz Indii, kterou jsme nakonec museli dostavět sami. Pan Fog prokázal i svou statečnost, když zachránil indickou princeznu Romy před upálením společně s jejím zesnulým manželem. Příjemným zpestřením cesty byl karneval v Benátkách, či jsme také v USA bojovali o světoznámé Oskary, kdy si každý oddíl připravil krátké představení na



cestovatelské téma, všem se představení moc povedla. Za velké oddíly získali Oskara ORANŽOVÍ, kategorii malých oddílů ovládla **ZELENÁ**. Oskarový večer nám zpříjemnila skupina ABBA či QUEENI. Aby těch patálií nebylo málo, pan Fix si spletl zločince, který vykradl anglickou banku, s naším panem Fogem. Nezbývalo nic jiného než předložit důkaz o jeho nevině, aby jej propustili a mohl dokončit svou cestu. Naštěstí to pan Fog stihl do Reformního klubu včas a sázku vyhrál. Naši zdárně dokončenou cestu kolem světa jsme společně večer řádně oslavili! Doufám, že nikoho z nás tato cesta nezmohla natolik, abychom se mohli znovu všichni společně vydat na podzim na další cestu za dobrodružstvím. Vaše GRACE PRESTON♥

Na začátku července nás Willy Fog požádal o pomoc při jeho cestě kolem světa. Přeci jen málokterý smrtelník by dokázal sám procestovat celou Zemi za 80 dní. Během našeho putování nás čekaly nemalé strasti od špatného počasí, nedokončené železnice, přes chvilkové ztráty Barnabáše až po našťvané Indy. Ale nic z toho nás nedokázalo odradit a my pokračovali dál do našeho milovaného Londýna. Cestu jsme si ale dokázali i zpříjemnit a užít si ji, jak to jen šlo. Například jsme si stihli zazpívat u táboráku, oslavit záchranu Barnabáše a zajít si na karneval v Riu. Dokonce jsme si udělali i čas na koncert kapely Queen a ABBA. No myslím si, že za tak krátkou dobu jsme toho stihli až až. Kdyby existoval stroj času a dalo se cestovat do minulosti, byl by to právě tento úžasný tábor, který bych si s chutí prožila znovu. Také bych tímto ještě jednou chtěla poděkovat mému oddílu Black Widow, který se i přes veškeré nástrahy a občasnou únavu nedal a dorazil s velkou rezervou do Anglie jako první. Jsem na vás pyšná, děcka, ještě doteď a patří vám mé velké díky, byli jste skvělí. Velké díky patří i celé posádce, která se rozhodla a toto dobrodružství s námi prožila. Doufám, že se příští rok uvidíme zas a užijeme si to tak stejně jako letos. Nebo se setkáme i dříve? Vaše Irene McAdler

Zakrátko od doby, kdy jsme Barnabášovi pomohli najít práci, jsme se s ním a s jeho pánem opět setkali. Willy Fog, významný anglický gentleman, se po sázce se svými londýnskými společníky musel vydat na cestu kolem světa, kterou musel stihnout za dobu 80 dní, nebo nejlépe ještě dříve. Taková cesta však není jen tak, a proto si s sebou pan Fog vzal na pomoc svého sluhu Barnabáše a jeho přítele z Francie Čika. Dále také žádal kohokoliv, kdo v sobě shledává dostatek odvahy a oddanosti, aby se k němu přidal. A právě proto se s ním na cestu vydalo na 90 malých cestovatelů a 18 jejich velitelů. Když byla družina pana Foga kompletní, nebránilo už nic tomu, abychom se vydali na cestu. Procestovali jsme několik desítek zemí, jako například Francii, Itálii, Egypt, Indii, Čínu, Japonsko... Za každým rohem na nás ale čekala spousta skrytých nástrah. Nejen že nás první polovinu cesty provázela téměř nepřetržitá dešť, ale také se nás pokoušel zastavit detektiv Fix, který byl přesvědčen, že je pan Fog lupičem, který před časem vykradl největší banku v Anglii. Další komplikace působila také kultura každé země.

Například když jsme v Číně byli odkázáni na jezení pouze čínskými hůlkami. Na druhou stranu jsme se ale také něco naučili. Třeba v Itálii jsme pekli pizzu, v Japonsku jsme poznali místní písmo nebo se na Hawaii naučili tradiční tance. Cesta byla častokrát plná jasného nebezpečí, nástrah, vody, větru, bláta, dlouhých cest, avšak přesto se nám podařilo dostat se zpět do Londýna včas, dokonce i s drobnou časovou rezervou. A nutno podotknout, že také s dalším členem, a to krásnou princeznu Romy po boku Willyho Foga. Ten princeznu Romy zachránil v Indii před upálením na hranici. Ach ty místní zvyky... Cesta tedy ve finále byla úspěšná a náležitě odměněna pokladem a slíbenými penězi pro pana Foga. Dík patří všem, kteří se s námi na cestu vydali. Dětem, vedoucím a praktikantům, sportákovi, kuchařkám, hlavní vedoucí a všem ostatním, kteří se podíleli. Tak zase brzy navíděnou... A možná zase s panem Fogem. Ráchel O'Casey

V červenci jsem podnikla společně s několika úžasnými lidmi Cestu kolem světa za 80 dní s velkým C. Potkala nás spousta krásných slunných i deštivých dní. Nepříjemné



počasí nás ale nepřipravilo o zábavu. Jakmile jsme vyjeli z Anglie, těšili jsme se, až uvidíme krásu ostatních zemí. Cesta byla plná dobrodružství a nádherné krajiny. Někdy se stávalo, že jsme se trochu zdrželi, ale nakonec jsme se dostali zpátky do Anglie včas. Děkuji všem za nádherné prožití této cesty. Aisha Wilson

## Mary Anne Whitby o Cestě kolem světa

V jednom seriózním článku jsme se dočetli, že je možné se dostat okolo celé zeměkoule zpět na stejné výchozí místo za 90 dní. Dosti jsme se tomu v našem Reformním klubu podivovali a považovali to za nemožné, ovšem pan Willy Fog přišel s takřka kacířskou myšlenkou, že tento úkol zvládne do pouhých 80 dní! Na druhý den jsme se vydali na tuto bláznivou cestu a plavili se přes rozbouřená moře i plahočili se přes vyprahlé pouště a vysoké horské průsmyky, abychom se svými družinami v co nejkratším čase zpět do našeho klubu dorazili. Pan Fog při tomto činu navíc vsadil polovinu svého jmění, takže prohrát by ho vyšlo dosti drahoo... Naši cestu nám občas komplikovala zmizení některých členů naší výpravy, zpoždující se a chybějící dopravní prostředky, dokonce jsme si v Indii museli dostavět železnici, abychom mohli v naší cestě pokračovat! Nemluvě o vyšetřování zločinu krádeže v Bance Anglie, kterou spáchal lump vzhledem podobný panu Fogovi, což opět vedlo ke zdržování naší výpravy... Ale vše nakonec dopadlo dobře, všechny družiny stihly dorazit zpět do klubu před vypršením lhůty 80 dní, a tak pan Willy Fog vyhrál svoji sázku.

S vedoucími jsme se shodli, že si nikdo z nás nepamatoval, že by nám někdy děti tleskaly za motivační scénky, což se nám na tomto táboře stalo vícekrát! Považujeme to za velký úspěch a děkujeme za to. ♥ Děti si užily nabitý program plný her běhacích, inteligenčních, týmových i psychologických, a já doufám, že se jim líbil. Děkuji všem vedoucím za organizaci tábora, a dětem, že to s námi ty dva týdny vydrželi a doufám, že se s námi vydají opět na cestu na náš podzimní víkendovce. 😊

Jako každý rok, i letos jsme se všichni staří i noví táborníci sešli v Rajnochovicích, kde jsme zahájili cestu kolem světa s Willym Fogem. Celkem se sešlo 8 oddílů cestovatelů, z toho 4 skupiny tvořily mladší děti a zbývající 4 starší děti. Já jsem měla tu čest vést oranžovou Bandu kretěňů. Naši cestu jsme zahájili v Anglii a postupně jsme cestovali i přes další země, jako byla například Čína, Itálie, Hawaii nebo Francie. V každém státě jsme se na den zastavili, snažili se poznat něco z jeho kultury a zároveň jsme pomáhali Willymu dotáhnout cestu kolem světa do úspěšného konce. Odnesli jsme si spoustu skvělých zážitků, vzpomínek a nových kamarádů. Celý tábor jsme si všichni moc užili a doufám, že se příští rok sejdem zase v takovém hojném počtu 😊. Na závěr bych chtěla poděkovat své Bandě kretěňů, se kterou jsem si celé 2 týdny hrozně užila. Byli skvělí, měli hlavu plnou bláznivých nápadů a nakonec se nám zadařilo i v celotáborovce:).



Budu se na vás všechny moc těšit zase za rok ❤️. Stella 😊

# Cesta kolem světa

Letos jsme se vydali s Willym Fogem na cestu kolem světa.

Nejprve si děti musely vyřídit kompletní cestovní pas i s vlastní fotografií a pak už jsme mohli vyrazit do první země, kterou byla Francie. Napadli nás lupiči, ale podařilo se nám je zneškodnit, postavili jsme si kopii Eiffelovky a mířili jsme přes Alpy do Itálie. Jelikož jsme ztratili zásoby, museli jsme sehnat místní recepty a suroviny, abychom si připravili dostatek jídla. V Egyptě se nám pro změnu ztratil Willyho společník Barnabáš. Dále jsme navštívili Indii - kde se k nám přidala princezna Romy, Čínu, Japonsko, Hawaii, Spojené státy americké. Při cestě zpět do Anglie byl na moři Willy Fog zatčen, ale podařilo se nám dokázat jeho nevinu, a tak jsme se spokojeně vrátili do Anglie. Maddie



## Cesta kolem světa za 14 dní

Víte, že celý svět se dá procestovat během pouhých čtrnácti dní?

Že k tomu stačí tak málo, jako je jeden dobrý spacák, pevné boty, pár triček a nějaké ty kalhoty a k tomu jeden batoh, ovšem neobejde se bez party nadšených přátel, kteří do toho půjdou s Vámi? Přesně tohle dobrodružství jsme mohli zažít ve dvou červencových týdnech na základně Dlažky v Rajnochovicích. Více než devadesátka dětí, dvacítku vedoucích, kuchaři, zdravotníci, prostě celá delegace vyrazila na okružní cestu kolem světa.

Sázka v klubu byla uzavřena, do hry bylo vloženo celé jmění, to však nebylo to nejdůležitější, vždyť tady šlo zejména o čest. Přece se nenecháme zahanbit, ten svět prostě objedeme ve stanoveném termínu.

Cesta z rodné Anglie svou první zastávku měla v zemi baget, sýrů, vína a nedostižné Eiffelovy věže, kterou jsme si dokázali sami postavit. Přejít Alpy byl sice trochu drsný, ale italská pizza dokázala všechny rychle postavit na nohy. A ten karneval pod benátským nebem, kde se světla hvězd a lampiónů zrcadlí v kanálech a lagunách.

Pokořit Středoziemní moře byla záležitost vsutku snadná, oříškem bylo vyplést se z labyrintu pyramid, zejména porozumět tomu cizímu jazyku v Egyptě. Mimochodem víte, že když se mumie zaplete do vlastního obvazu, prchá se před ní o dost lépe?

Dál jsme pokračovali vlakem, což by nebyl takový problém, nicméně v monzunových oblastech železnice dosti utrpí, proto jsme se věnovali i pokročilému inženýrství stavbou Indické magistrály.

Nutno říci že se značným úspěchem. K večeru toho dne jsme pak uskutečnili pravé hrdinství, když za dramatických podmínek byla zachráněna indická princezna, která se k nám na zbytek cesty připojila.

V další etapě naší cesty jsme využili schopností, jež jsme nabyli v Egyptě, a to poradit si s jazyky, které nedokážeme ani přečíst, natož jejich slova správně používat. Čína i Japonsko nám však přinesly pouze mír v duši a popřály nám klidnou plavbu přes Tichý oceán. Zastávka na Havaji byla příjemným zpestřením této jinak monotónní plavby.

Zato Spojené státy americké nás přivítaly v celé svojí velkoleposti, třpytu a zlaté horečce. Naštěstí jsme ve svých řadách měli dostatek nadějných zlatokopů, kteří pro to prostě měli cit. Značně okouzlení úrovní jsme pak zamířili do světél reflektorů a naše zastávka v těch prosluněných končinách vedla až k zisku oné proslavené zlaté sošky. Bohužel, čas nás tlačil a bylo nutné se vydat na plavbu poslední, zpět domů do Anglie.

Jak byla plavba Pacifikem klidná a bez obtíží, tak Atlantik nedal námořní míli zadarmo. Boj s bouří a piráty nás na naší cestě trochu pozdržel a my dopluli k britským břehům tak akorát na poslední chvíli.

Následné nedorozumění pak málem celou naši snahu zničilo, naštěstí jsme je dokázali včas vysvětlit, a proto nakonec sázku v klubu vyhrát.

Nyní už plánujeme další dobrodružství, na která se vydáme a doufáme, že do toho opět půjdete s námi.

Scarlett Dullahan

Tento rok jsme podnikli cestu kolem světa. A bylo to opravdu parádní. Navštívili jsme nespočet zemí a poznali různé kultury. Pomohli jsme Willymu na jeho cestách, aby úspěšně dokončil sázku. Já jsem měla možnost tuhle cestu podniknout s výbornou cestovatelskou skupinou WÍM. Všichni byli moc šikovní a lepší tým jsem si opravdu nemohla přát. Takže vám všem děkuju. Bylo to fakt Mega dobré. Miluju vás a doufám, že se uvidíme zase za rok. Už teď mi všichni moc chybíte. Vaše princezna Romy

Všechno to začalo 7.7.2019, kdy Willy Fog odjel na cestu kolem světa. Jako první se podíval do Francie. Postupně se podíval do Itálie, Egypta, Indie, Číny, Japonska, Brazílie a USA. Pak nás čekala celodenní výprava na moři, než jsme zase dopluli zpátky do Anglie. Ale stihli jsme to! <3 Nebyla to ale cesta vůbec jednoduchá. Hned první den jsme se rozdělili na oddíly a po různých seznamovacích hrách, vymyšlení pokřiků a názvů jsme si museli sestavit lodě, ať vůbec máme na čem vyplout. Lodě se všem povedly a přes noc jsme dopluli až do Francie, kde jsme samozřejmě nemohli vynechat Eiffelovku, kterou si napřed musel každý oddíl složit. Všichni svoji Eiffelovku postavili a mohli jsme cestovat dále, tentokrát do Itálie. Tam na nás nečekalo nic lepšího než vaření. Dělali jsme pizzu, těstoviny, dorty atd. Po tom na nás za odměnu čekal karneval v Benátkách a musím říct, že masky se opravdu všem vyvedly. Zato další den ráno, když jsme dojeli do Egypta, na nás čekal pořádný šok, ztratil se Barnabáš. Museli jsme utíkat před mumii s Willy Fogem, aby ho co nejdřív našel, ale naštěstí se mu to povedlo. V noci jsme mezitím docestovali do Indie, kde na nás čekala stavba mostu a pak nebezpečí v džungli. Když už jsme si mysleli, že máme vše nebezpečné za ten den za sebou, tak jsme v noci museli zachránit princeznu Romy. Další den vypadal ze začátku poklidně. Dostali jsme se do Číny a naším úkolem bylo uvařit pro Willyho čaj. Jenže nás překvapil nečekaný déšť, takže některé oddíly si musely s přípravou výrazně pohnout. Odpoledne nás čekala už jen ringocesta a pomalu jsme vyplouvali směr Japonsko. Tam jsme se snažili držet Barnabáše a Čika, kteří se neustále někam Willymu ztráceli. Vybrali si cestu opravdu náročnou, přes kopce, lesy, vodu atd. Naštěstí jsme je neztratili a večer na nás za odměnu čekala diskotéka. Přes noc jsme se přemístili až na Havaj, kde už ráno jsme začali havajskou rozcvičkou. Postupně jsme se chtěli vydat dál, ať tu cestu stihneme dokončit, jenže jsme museli překonávat aligátory a potom ještě Willymu vařit kávu, u které si chtěl na chvíli odpočinout, aby měl sílu na další plavbu. Přes noc jsme totiž dojeli do USA, kde jsme se museli zdržet dva dny, protože zrovna probíhalo vyhlášení Oskarů, na kterém Willy samozřejmě nesměl chybět. Teď už jsme před sebou měli poslední část naší výpravy. Jen překonat děsivou sirénu na moři, odkud už jsme viděli břehy Anglie. Jak vidíte, cesta to byla opravdu záživná a už se těším na podzimní dobrodružství Willyho Foga.

Chumchy

Náš tábor byl pro mě úžasný zážitek, který bych kdykoliv zopakovala. I když jsem byla jako vedoucí prvně, tak byli všichni skvělí. Byla to vážně skvělá akce a těším se s vámi i na další rok. Mája

Jako již tradičně jsem trávila část letošního léta na táboře a musím uznat, že mi tam s vámi bylo moc dobře. Vyrázili jsme na cestu kolem světa s Willym Fogem. Dali jsme sbohem našemu městu, každý tým si vyjel po svém. Pořád jsme se předháněli, chvíli zelení, pak červení, ale nakonec černí čas v cíli nejlepší měli. Ale nám nešlo jen o to, kdo bude v cíli jako první, taky jsme si jen tak užívali ten čas na táboře strávenej, kamarády, hry a zážitky tak a teď se ptej: Proč jsem nejel taky? Zážitků jsi mohl mít mraky.



Bára zas slizy tvarovat.  
Vendy je naše princezna,  
Tom všechny knižní hrdiny  
zná.  
Ryan je aktivní, jak jen se dá,  
no a Štěpán, ten se jen tak  
nevzdá.  
Byli to naši hrdinové,  
kteří nás zabavili na dny  
prázdninové.  
Průvodci jim byli Skalda,  
Klárka a má maličkost,  
tak zase příště, protože srandy  
není nikdy dost.

Julča (Zoe Bell)

Tuhle část chci věnovat červeným,  
našim Pumpám, dvanácti  
vyvoleným.  
Hlavně díky vám jsem si to tak užila,  
a nuda u oběda nikdy nebyla.  
Rozárka to je chodící radost,  
Mates zas vtipů má vždycky až dost,  
Kuba každému pomůže,  
po rozhovoru s Robíkem nikdo  
nemůže,  
zůstat bez záchvatu smíchu,  
Elišku zmiňuji jako naši pýchu,  
my totiž měli v oddílu Ronalda.  
Elza zase na všechno originální  
odpověď dá.  
Jožka Ponožka umí krásně malovat,

